Câu chuyện ma có thật

Người k□: Di□m Vy

Chuyện x□y ra g□n 20 năm trước, khi tôi còn làm y tá c□a một bệnh viện trong một thành ph□ nh□ □ ti□u bang Arizona.

T□i hôm đó, bệnh viện c□a tôi nhận một nhóm nạn nhân c□a một tai nạn xe hơi th□m kh□c. Trên xe là b□n em học sinh đ□u □ lứa tu□i 17-18, cùng đi v□ với nhau sau sau bữa tiệc. Người lái xe 18 tu□i, say rượu và chạy xe quá t□c độ, lạc tay lái tông vào một chi□c xe t□i đang đậu bên l□ đường. Nhờ có th□t dây an toàn, người lái và em ng□i cạnh tuy bị thương nặng nhưng không nguy hi□m tính mạng. Riêng hai em ng□i sau, 1 nam 1 nữ bị thương r□t nặng vì không th□t dây an toàn. Em trai bị ch□n thương sọ não và ch□t ngay sau khi xe ch□ đ□n bệnh viện. Em gái hôn mê b□t t□nh ph□i m□ g□p, không bi□t có cứu được hay không?

Thật đáng bu□n, em trai t□ vong là một em g□c Việt, 17 tu□i, vừa t□t nghiệp trung học và đang s□p rời nhà đ□ vào một trường đại học danh ti□ng. Các em còn lại đ□u người ngoại qu□c.

Lúc đó tôi đang làm tại khu ICU (Intensive Care Unit). Bệnh nhân tôi được giao đêm đó là em gái 17 tu□i c□a tai nạn vừa k□ trên. Một cô bé người ngoại qu□c, đẹp hay không thì tôi không bi□t vì c□ khuôn mặt l□n cái đ□u tóc vàng c□a em đ□u tím b□m, sưng to như trái dưa h□u vì những cú va chạm kinh khi□p. Em đang được m□ não kh□n c□p trong phòng m□.

Tôi được (hay bị) kêu vào phòng họp g□p đ□ nhận một nhiệm vụ quan trọng.

Sau khi được bi□t nhiệm vụ c□a mình là gì, tôi nhăn nhó ph□n đ□i, "Tại sao lại là tôi? Đây là nhiệm vụ c□a bác sĩ mà!"

"Tôi bi□t, nhưng người nhà c□a bệnh nhân không bi□t ti□ng Mỹ rành l□m, cô đi theo thông dịch cho bác sĩ, và ráng van xin họ

giúp chúng tôi," bà y tá trưởng năn nỉ.

Sau một hồi bàn qua tính lại, tôi lê bước đi theo ông bác sĩ đến phòng chứa xác của em trai Việt Nam mới tử nạn, với nhiệm vụ là cùng bác sĩ, năn nỉ gia đình người chết hiến tặng những bộ phận còn tốt trong cơ thể của em cho bệnh viện.

Một em trai 17 tuổi đang khỏe mạnh nhưng chết vì tai nạn, là một ứng cử viên tuyệt vời để làm người hiến tặng, vì hầu hết các bộ phận trong cơ thể em còn rất khỏe, rất trẻ, rất thích hợp để cứu sống các bệnh nhân đang chờ đợi để được thay các bộ phận trong người. Đó là lý do bệnh viện hết sức cầu xin gia đình.

Thời gian đó, đối với người Việt mình, khái niệm hiến tặng bộ phận cơ thể còn rất mới mẻ. Nếu không là cho người thân trong gia đình, hầu như rất ít ai hiến tặng cho những người không quen biết. Huống hồ gì, chuyện cha mẹ đồng ý hiến tặng các bộ phận trong cơ thể của con thì hình như chưa hề xảy ra. Có cha mẹ nào mà nỡ lòng nào làm như thế? Một con đã đau đớn lắm rồi…

Chúng tôi gặp cha mẹ nạn nhân trong phòng đợi, trong khi người con đang được chờ quyết định để rút tất cả ống support bên trong, tôi bắt đầu trình bày lý do. Quả như tôi lường trước, cho dù có van xin, nài nỉ, giải thích cách mấy, bác sĩ và tôi chỉ nhận được những cái lắc đầu quầy quậy, ánh mắt oán ghét, và những lời xua đuổi.

Tôi lập bập xin lỗi rồi bước nhanh như chạy ra khỏi phòng.

Phòng ICU rất vắng lặng vì ở đây toàn những ca rất nặng.. Những y tá cùng trực với tôi đêm đó ai cũng bận rộn với bệnh nhân của mình nên chỉ có một mình tôi ngồi tại nurse station. Thường thì ở ICU, mỗi y tá lãnh hai bệnh nhân trong một ca. Nhưng đêm nay tôi chỉ có một, vì một bệnh nhân mới chuyển sang phòng thường. Bệnh nhân còn lại là cô gái đang trong phòng mổ, nên tôi cũng khá rảnh rỗi, cho đến khi ca mổ xong.

Bỗng nhiên tôi thấy hơi nhức đầu nên cúi gục vào lòng bàn tay

một chút cho đỡ mỏi mắt. Khi tôi ngẩng đầu lên thì vụt một cái, thoáng có một bóng người mặc áo trắng lướt thật nhanh qua mặt.

Tôi đảo mắt nhìn quanh. Không có ai cả!

Tôi vẫn thường thấy lao đao như vậy lắm, có lẽ vì tôi bị chứng bịnh thiếu máu kinh niên. Tôi dụi mắt nhìn kỹ lại một lần nữa, lần này thì thật sự có một bóng áo trắng đang từ từ tiến lại gần tôi.

Tôi dợm đứng dậy để nhìn cho rõ thì thấy có một cậu thanh niên Á Châu rất trẻ, gương mặt xanh xao mệt mỏi đang đi lại phía tôi ngồi. Cậu đi nhẹ nhàng như lướt trên không vậy, xuất hiện trước mặt tôi mà không gây nên một tiếng động. Cậu nhìn tôi, đôi mắt nâu hiền và ngây thơ đến nao lòng. Có vẻ như cậu đang bị lạc đường. Chắc là cậu đi nuôi người nhà bệnh và lạc từ khoa khác sang.

Thấy cậu đứng yên lặng không nói gì, tôi hỏi bằng tiếng Mỹ, "Em cần gì, tôi có giúp được gì cho em không?"

Lạ thay, cậu trả lời bằng tiếng Việt, "Em đi kiếm để!"

Giọng của cậu nhỏ và thanh, nghe văng vẳng như từ một nơi xa xôi nào đó vọng về.

"Em bị mất cái gì à?"

"Em làm rớt cái ví trong xe. Trong đó có một món đồ rất quan trọng. Chị kiếm dùm em nghe chị. Nhớ nghe chị…

Không đợi tôi trả lời, cậu quay lưng đi thật nhanh và khuất bóng sau góc quẹo.

Tự nhiên tôi cảm thấy lạnh buốt, cái lạnh từ trong xương lạnh ra. Tôi rùng mình. Lạ thật, Tháng Sáu Mùa Hè cái xứ sa mạc này nóng cỡ trăm độ. Cho dù máy lạnh có mở cũng chỉ vừa đủ. Chưa bao giờ tôi cảm thấy lạnh cóng bằng cái lạnh của hiện tại.

Đầu óc tôi quay cuồng và tiếp tục nhức. Chắc mình sắp bịnh rồi, tôi tự nhủ. Sao tự nhiên lại cảm thấy lạnh và nhức đầu quá. Tôi đứng lên định đi theo cậu bé nhưng rồi lại choáng váng ngồi phịch xuống một chiếc ghế.

Vừa lúc đó, một cô bạn đồng nghiệp từ đâu đi tới. Nhìn thấy sắc mặt tôi, cô la lên, "Oh my God! Trời ơi sao cái mặt cô xanh lè xanh lét thấy ghê quá. Are you OK?"

"Tôi thấy lạnh quá, cô lấy dùm tôi một cái áo lạnh được không?"

Cô bạn nhanh chóng đi lấy cho tôi một cái áo labcoat mới được giặt ủi và hấp nóng. Tôi mặc áo vào, ngồi co ro mà thấy vẫn còn lạnh, mồ hôi rịn ra hai bên thái dương.

Tôi uống thêm hai viên Tylenol. Một lúc sau, tôi thấy từ từ dễ chịu, và lại nghĩ đến cậu bé hồi nãy. Cậu ta là ai, làm sao biết cậu ở đâu, đi kiếm cái xe gì, và cái ví gì nữa chứ?

Cả khu ICU này có 6 phòng. Hiện giờ đang có năm bệnh nhân, mỗi người nằm một phòng. Tôi coi lại danh sách bệnh nhân viết trên bảng treo trên tường. Không có bệnh nhân nào người Việt. Vậy cậu từ khoa nào đi sang đây?

Tôi đi lòng vòng với hy vọng gặp lại cậu bé, nhưng hỏi thăm những nhân viên quanh đó xem có ai gặp một cậu bé người Á châu không, ai cũng lắc đầu không biết.

Thất vọng, tôi trở về khoa đúng lúc bệnh nhân của tôi đã được giải phẫu xong và chuyển về phòng ICU. Bác sĩ báo em được cứu sống nhưng đôi mắt sẽ bị mù vĩnh viễn vì chấn thương quá nặng. Chỉ có một hy vọng duy nhất là được thay đôi mắt khác em mới có thể thấy lại ánh sáng.

Ba mẹ em ngồi bên giường trong khi em vẫn đang nằm thiêm thiếp. Ông bà yên lặng chắp tay cầu nguyện. Tôi không biết làm gì hơn là ngồi xuống bên cạnh và góp lời cầu nguyện trong lòng.

Người mẹ buồn rầu nói, “Tội nghiệp chúng quá. Rồi đây Jane sẽ ra sao khi tỉnh dậy và biết là người yêu của nó đã chết?”

“Người yêu của Jane là anh Việt Nam ngồi chung xe hả bà?” tôi hỏi.

“Đúng vậy, chúng nó yêu nhau lắm. High school sweethearts mà. Hai đứa đều học giỏi và có tương lai. Thế mà, chỉ qua một đêm, một đứa ra đi vĩnh viễn, một đứa trở nên mù lòa.” Bà sụt sịt khóc.

Tôi ngập ngừng, “Bác sĩ nói con bà còn có hy vọng thấy lại ánh sáng, nếu…”

“Vâng tôi biết! Nhưng ở đâu ra có cặp mắt để thay kia chứ? Nếu đó là cặp mắt của một người còn sống cho con tôi, tôi biết chắc chắn nó sẽ không chịu nhận. Nó là cô gái rất tốt, không bao giờ muốn làm khổ ai.”

“Nhưng nếu đó là cặp mắt của một người vừa mới mất thì hoàn toàn có thể dùng được, chỉ có điều…” tôi bỏ dở câu nói vì tôi biết chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Đừng bao giờ nên hỏi cha mẹ cậu bé Việt Nam thêm một lần nữa.

Như đọc được ý nghĩ của tôi, bà mẹ thở dài, “Cô y tá ạ, tôi biết nỗi đau của người mẹ mất con nó khủng khiếp như thế nào. Tôi không dám đòi hỏi gì thêm. Số phận con gái tôi bị mù thì tôi sẽ hết lòng chăm sóc cho nó. Con gái tôi có nghị lực lắm, tôi tin nó sẽ vượt qua…”

Xót xa nhưng cũng rất xúc động trước những lời nói của bà, tôi nhẹ nắm lấy tay bà. Vừa lúc đó, một ông cảnh sát đang rảo bước tới, trên tay cầm một bọc giấy. Ông hỏi tôi, “Người ta chỉ cho tôi là có một cô y tá người Việt ở đây. Cô nói được tiếng Việt chứ?”

“Dạ được. Ông cần gì không?”

“Tôi muốn nhờ cô đi với tôi đến gặp gia đình người tử nạn trong tai nạn xe chiều nay. Chiếc xe bị total lost. Trước khi

xe tow kéo xe đi, chúng tôi kiểm tra trong xe và tìm thấy chiếc ví này rớt trong xe. Nó thuộc về người đã chết. Tôi muốn giao lại kỷ vật này cho thân nhân của cậu."

Ví, xe, người tử nạn… những mảnh rời rạc của chiếc hình puzzle tự nhiên ráp nối lại với nhau một cách có trật tự. Tim tôi đập thình thịch và cổ họng tự dưng tắc nghẽn. Chân tôi bắt đầu run lập cập và tay thì nổi da gà. Sao giống y hệt những điều cậu bé kia vừa nói?

Không lẽ mình vừa gặp ma sao?

Tôi lắp bắp hỏi ông cảnh sát, "Ông có thể cho tôi xem qua chiếc ví được không?"

Ông ngần ngừ một chút rồi nói, "Cũng được, nhưng trong ví không có gì quý giá hết, chỉ có tấm bằng lái xe và một ít tiền mặt vậy thôi!"

Tôi tần ngần mở chiếc ví ra. Thật vậy, trong ví ngoài một ít tiền nhỏ chỉ có tấm bằng lái xe. Tôi tò mò nhìn vào tấm bằng lái và hoảng sợ làm rơi chiếc ví xuống đất. Trên tấm bằng là hình của cậu bé vừa đến gặp tôi ít phút trước đây. Với gương mặt gầy và cặp mắt nâu trong vắt thơ ngây như đang nhìn xoáy vào tôi, như muốn nói một điều gì.

Vậy ra cậu chính là người đã chết đó sao?

Một luồng khí lạnh chạy dọc theo sống lưng của tôi. Tôi thẫm thì, nhắc lại lời của cậu bé khi nãy: "Trong ví này có một vật rất quan trọng…"

"Cô nói gì?"

Tôi lượm chiếc ví lên, mở ra xem lại và lật tới lật lui. Quả thật không có gì khác ngoài vài tờ giấy $10 và $5, cùng tấm bằng lái.

Tai tôi văng vẳng nghe tiếng của cậu bé, "chị nhớ giúp em nghe chị, nhớ nghe chị…"

T□m bằng lái!

Tôi nhìn kỹ lại t□m bằng lái l□n nữa. Đây r□i, vật quan trọng mà tôi c□n tìm chính là t□m bằng lái này đây.

Trên bằng lái có tên, tu□i và hình chụp c□a cậu bé. Còn nữa, nằm ngay ng□n □ góc ph□i c□a t□m bằng là cái sticker nh□ màu h□ng, trên có dòng chữ "DONOR" màu đen in đậm nét.

Tim tôi đập thình thịch. Như vậy là, chính cậu đã run r□i cho s□ c□nh sát tìm th□y chi□c ví rơi trong g□m xe trước khi xe bị kéo đi; chính cậu đã tìm đ□n tôi, và đưa đ□y cho ông c□nh sát gặp tôi đ□ mọi người có th□ bi□t được ý nguyện c□a cậu.

Thì ra ngay từ khi mới có bằng lái, cậu đã quy□t định là n□u có đi□u gì x□y ra cho mình, cậu sẽ s□n sàng hi□n tặng những bộ phận còn t□t trong người cho t□t c□ ai đang c□n chúng nên đã tình nguyện ghi tên làm người DONOR. Có ph□i cậu đ□n tìm tôi vì bi□t tôi là người chăm sóc cho người bạn gái thương yêu c□a cậu đêm nay và mu□n nhờ tôi tìm cách đ□ trao tặng cho cô gái đôi m□t c□a cậu như một k□ vật cu□i cùng?

Tôi ch□ vào chữ "DONOR" và nhờ vị c□nh sát xác minh lại với DMV.

Sau khi xác nhận là cậu bé Việt Nam chính thực đã ghi danh làm người "DONOR", nhưng đ□ng thời vị c□nh sát cũng thông báo rằng theo luật pháp, vì cậu bé m□t khi cậu chưa đ□ 18 tu□i, nên quy□t định cu□i cùng, cho hay không, cũng v□n là quy□t định c□a cha mẹ.

Phái đoàn g□m các bác sĩ, c□nh sát cùng với tôi sau khi đưa chi□c ví lại cho cha mẹ cậu và thông báo v□ t□t c□ những sự việc trên cho họ.. Trong khi chờ gia đình cậu bé bàn th□o với nhau, chúng tôi đ□u lui ra ngoài đứng chờ.

5 phút, 10 phút trôi qua. Một b□u không khí yên lặng đ□n nghẹt th□.

R□i cha mẹ cậu bé cũng bước ra. Người mẹ ôm mặt khóc, trong

khi người cha nghẹn ngào nói với chúng tôi: “Thôi thì con tôi nó đã mu□n như vậy, chúng tôi xin nghe theo ý nguyện c□a cháu. Xin bệnh viện giúp cháu làm tròn tâm nguyện, hãy giúp đỡ t□t c□ những ai đang chờ được giúp.”

Tôi bật khóc vì quá xúc động. T□t c□ những người có mặt lúc đó đ□u khóc và c□m ơn cha mẹ cậu bé đã làm quy□t định đau đớn và khó khăn nhưng r□t cao c□ này. C□m ơn ông bà, tôi th□m thì. Trên cao kia, tôi bi□t cậu bé đang nhìn xu□ng và m□m cười.

Những ngày sau đó, có ít nh□t là c□ chục bệnh nhân đang chờ thay thận, gan, tim, v.v… đã được cứu s□ng nhờ được ghép những bộ phận trong cơ th□ cậu bé. Cô bạn gái cũng đã nhận được cặp m□t c□a cậu. Trên gương mặt tr□ng bóc và mái tóc vàng hoe, đôi m□t nâu trong veo luôn t□a những tia sáng □m áp dịu dàng. Đôi m□t như bi□t nói những lời yêu thương đ□n mọi người. Cậu bé đã ra đi mãi mãi, nhưng tình yêu qu□ng đại c□a em v□n ti□p tục t□n tại.

N***gay sau cái đêm “gặp ma” trong bệnh viện đó, tôi đã suy nghĩ r□t nhi□u. Tôi v□ bàn với ch□ng, và vợ ch□ng tôi đã cùng đi đ□n quy□t định là ra DMV đ□ ghi tên tình nguyện làm người “DONOR.”***

N□u một mai có người nào ph□i ra đi trước, chúng tôi không mu□n người thân mình □ lại ph□i suy nghĩ đ□ làm những quy□t định đau lòng th□ cho mình.

Cát bụi r□i sẽ tr□ v□ với cát bụi. Th□ thì ti□c làm chi cái xác thân tạm bợ này! N□u sau khi mình ra đi mà v□n còn có ích cho người khác thì đó chính là một ni□m an □i và hạnh phúc vô biên cho mọi người chúng ta r□i.

Di□m Vy

==========

Đ□ Thị Thu□n

hoangvan.club